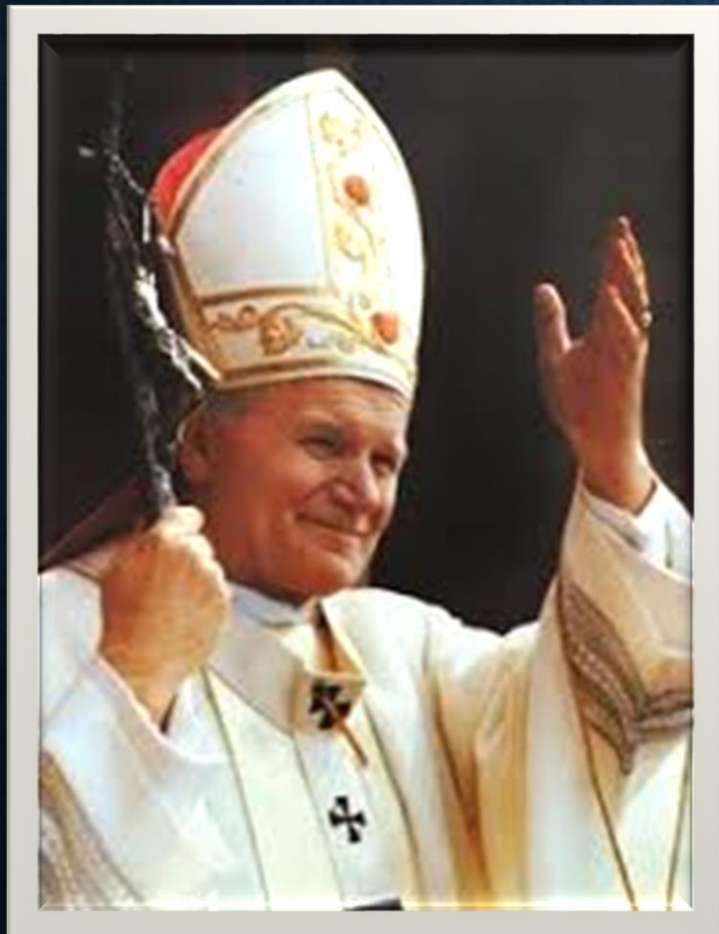

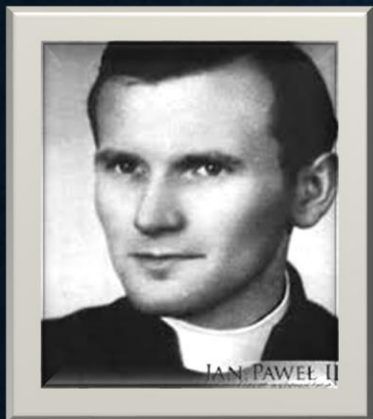
HISTORIA JANA PAWŁA II PATRONA NASZEJ SZKOŁY

DZIECIŃSTWO I MŁODOŚĆ

- Urodził się w Wadowicach 18 maja 1920, jako drugi syn Karola Wojtyły i Emilii z Kaczorowskic. Karol Wojtyła został ochrzczony w kościele parafialnym 20 czerwca 1920 przez księdza Franciszka. Jego rodzicami chrzestnymi byli Józef Kuczmierczyk, szwagier Emilii, i jej siostra, Maria Wiadrowska. Pierwszą Komunię przyjął w dniu 25 maja 1929, a sakramentu bierzmowania udzielił mu Adam Stefan Sapieha 3 maja 1938; na bierzmowaniu przyszły papież wybrał imię Hubert. W dzieciństwie Karola nazywano najczęściej zdrobnieniem imienia – Lolek. Uważano go za chłopca utalentowanego i wysportowanego. Regularnie grał w piłkę nożną oraz jeździł na nartach. Wczesny okres jego dojrzewania jako nastolatka został naznaczony śmiercią najbliższych. Gdy miał 9 lat, zmarła matka (13 kwietnia 1929). Trzy lata później, 5 grudnia 1932, w wieku 26 lat, na szkarlatynę zmarł jego brat Edmund. Podczas nauki w gimnazjum Karol zainteresował się teatrem – występował w przedstawieniach Kółka Teatralnego stworzonego przez polonistów z wadowickich gimnazjów: żeńskiego im. Michaliny Mościckiej i męskiego im. Marcina Wadowity.

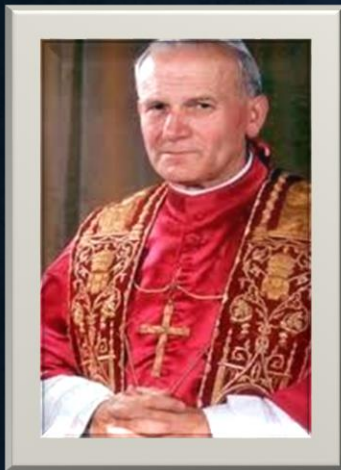
STUDIA I DOJRZEWANIE DUCHOWE

- 14 maja 1938 zakończył naukę w gimnazjum, otrzymując świadectwo maturalne z oceną celującą, która umożliwiała podjęcie studiów na większości uczelni bez egzaminów wstępnych. Karol Wojtyła wybrał studia polonistyczne na Wydziale Filozicznym Uniwersytetu Jagiellońskiego. Studia rozpoczął w październiku 1938. W pierwszym roku studiów przeprowadził się wraz z ojcem do rodzinnego domu matki przy ul. Tynieckiej 10 w Krakowie. Pozostał wierny swej pasji – piłce nożnej, uczęszczał na mecze Cracovii. Od października 1938 do lutego 1941 studiował, uczęszczał na spotkania grupy literackiej, a także tworzył poezję. Jesienią 1941 wraz z przyjaciółmi założył Teatr Rapsodyczny[2], który swoje pierwsze przedstawienie wystawił 1 listopada 1941. Rozstanie Karola Wojtyły z teatrem nastąpiło nagle w 1942, gdy postanowił studiować teologię i wstąpił do tajnego Metropolitalnego Seminarium Duchownego w Krakowie. W okresie od kwietnia 1945 do sierpnia 1946 pracował na uczelni jako asystent i prowadził seminaria z historii dogmatu. Pracę magisterską pt. Pojęcie środka zjednoczenia duszy z Bogiem w nauce św. Jana od Krzyża napisał na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu Jagiellońskiego pod kierunkiem ks. prof. Ignacego Różyckiego.

KAPŁAŃSTWO, PRACA NAUKOWA I TWÓRCZA

- 13 października 1946 alumn Metropolitalnego Seminarium Duchownego w Krakowie, Karol Wojtyła, został subdiakonem, a tydzień później diakonem. 1 listopada 1946 w Kaplicy w Pałacu Arcybiskupów Krakowskich kardynał Adam Stefan Sapieha wyświęcił Karola Wojtyłę na księdza. 2 listopada jako neoprezbiter odprawił mszę prymicyjną w krypcie św. Leonarda w katedrze na Wawelu. 15 listopada Karol Wojtyła wraz z klerykiem Stanisławem Starowieyskim poprzez Paryż wyjechał do Rzymu, aby kontynuować studia na Papieskim Międzynarodowym Athenaeum Angelicum (obecnie Papieski Uniwersytet Świętego Tomasza z Akwinu (Angelicum) w Rzymie. Przez okres studiów zamieszkiwał w Kolegium Belgijskim, gdzie poznał wielu duchownych z krajów frankofońskich oraz z USA. W 1948 ukończył studia z dyplomem summa cum laude i otrzymał stopień doktora za dysertację pt. Problem wiary u św. Jana od Krzyża. Dla potrzeb doktoratu nauczył się języka hiszpańskiego, by czytać teksty tego karmelitańskiego klasyka mistyki chrześcijańskiej z okresu renesansu w oryginale. W lipcu 1948 Karol Wojtyła został skierowany do pracy w parafii Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Niegowici, gdzie spełniał zadania wikariusza i katechety.

BISKUP, KARDYNAŁ

- 4 lipca 1958 Karol Wojtyła został prekonizowany biskupem tytularnym Ombrii, a także biskupem pomocniczym Krakowa. Konsekracji biskupiej Karola Wojtyły dokonał 28 września 1958 w katedrze na Wawelu, arcybiskup Eugeniusz Baziak– metropolita krakowski i lwowski. W 1962 został krajowym duszpasterzem środowisk twórczych i inteligencji. Na okres biskupstwa Karola Wojtyły przypadły także obrady II soboru watykańskiego, w których aktywnie uczestniczył. Już w tym okresie bardzo dużo czasu poświęcał na podróże zagraniczne w celach ewangelizacyjnych i religijnych. W 1963 odbył pielgrzymkę do Ziemi Świętej. Jako biskup przyjął, zgodnie z obyczajem, hasło przewodnie swej posługi, które brzmiało: Totus Tuus(Cały Twój). Dewizę tę kierował do Matki Chrystusa.

PONTYFIKAT

- 16 października 1978 na zwołanym po śmierci Jana Pawła I drugim konklawe w ósmym głosowaniu kard. Karol Wojtyła został wybrany na papieża i przybrał imię Jana Pawła II. Według szacunków jego kandydaturę poparło 103 kardynałów na 111 głosujących. Wynik wyboru ogłoszono o godzinie 18:44. Formalna inauguracja pontyfikatu miała miejsce w trakcie mszy św. na placu św. Piotra 22 października 1978. Jan Paweł II był pierwszym papieżem z Polski, jak również pierwszym po 455 latach (od czasu pontyfikatu Hadriana VI) biskupem Rzymu niebędącym Włochem oraz mając 58 lat, został wybrany najmłodszym papieżem od czasu wyboru Piusa IX w 1846, który w chwili wyboru miał 54 lata. Po wyborze Karola Wojtyły na papieża Józef Mackiewicz zaproponował w paryskiej „Kulturze”, by papież odprawił mszę za polskich oficerów i intelektualistów pomordowanych w 1940 roku. Polacy w Ameryce zebrali nawet na ten cel pieniądze, które zostały przesłane w ofierze do Rzymu. Jan Paweł II jednak odmówił, a władze kościelne zerwały dotychczasowe kontakty z Mackiewiczem.

ZAMACHY NA JANA PAWŁA II

- 13 maja 1981, podczas audyencji generalnej na placu św. Piotra w Rzymie o godzinie 17:19, Jan Paweł II został postrzelony przez tureckiego zamachowca Mehmeta Ałego Ağcę. Jak ustalili śledczy, chwilę wcześniej Ali Ağca mierzył w jego głowę, jednak Jan Paweł II schylił się wtedy do małej dziewczynki (Sara Bartoli) i wziął ją na ręce. Zamachowiec opóźnił oddanie strzału prawdopodobnie dlatego, że dziewczynka, którą papież trzymał na rękach, lekko przysłoniła go, co uniemożliwiło zamachowcowi dokładne wycelowanie. Ranny papież osunął się w ramiona stojącego za nim sekretarza, Stanisława Dziwisza. Ochrona przewiozła Jana Pawła II do polikliniki Gemelli, gdzie poddano papieża sześciogodzinnej operacji. Papież wierzył, że swoje ocalenie nie zawdzięczał tylko szczęściu – wyraził to słowami: „Jedna ręka strzelała, a inna kierowała kulę”. Zamach miał miejsce 13 maja, podobnie jak pierwsze objawienie Matki Boskiej w Fátimie w 1917[36]. Jan Paweł II spędził na rehabilitacji w szpitalu 22 dni. Później wielokrotnie cierpiał z powodu różnorodnych dolegliwości, będących następstwem postrzału.

PIELGRZYMKI DO POLSKI

- Jan Paweł II odbył 8 pielgrzymek do Polski. Pierwszą z nich odbył w 1979 Gaude Mater Polonia. Odwiedził wtedy Warszawę, Gniezno, Częstochowa, Kraków, Wadowice, Oświęcim, Nowy Targ i Kalwarię Zebrzydowską. Drugą w 1983 Pokój Tobie, Ojczyzno Moja. Odwiedził Warszawę, Niepokalanów, Częstochowę, Wrocław, Górę św. Anny i Kraków. Trzecią w 1987 Do Końca Ich Umiłował. Odwiedził Warszawę, Lublin, Tarnów, Kraków, Szczecin, Gdańsk, Gdynię, Częstochowę i Łódź. Czwartą w 1991 Bogu Dziękujcie, Duchu Nie Gaście. Odwiedził Koszalin, Rzeszów, Przemyśl, Kielce, Radom, Łomża, Białystok, Olsztyn, Włocławek, Płock, Warszawę, Kraków, Wadowice i Częstochowę. Piątą w 1995 Czas próby polskich sumień trwa. Odwiedził Bielsko Białą, Skoczów, Żywiec. Szósta w 1997 Chrystus wczoraj, dziś i na wieki. Odwiedził Wrocław, Legnica, Gorzów Wielkopolski, Gniezno, Poznań, Kalisz, Częstochowa, Zakopane, Kraków, Dukla, Krosno. Siódma w 1999 Bóg jest miłością. Odwiedził Gdańsk, Sopot, Elbląg, Wigry, Ełk, Pelplin, Bydgoszcz, Toruń, Licheń, Radzymin, Drohiczyn, Warszawę, Łowicz, Siedlce, Częstochowę, Sandomierz, Zamość, Gliwice Sosnowiec, Kraków, Wadowice i Stary Sącz. Ósmą w 2002 Bóg Bogaty W miłosierdzie, Odwiedził Kraków i Kalwarię Zebrzydowską.

CHOROBA I ŚMIERĆ

- Jan Paweł II od 1992 cierpiał na postępującą chorobę Parkinsona. Mimo licznych spekulacji i sugestii ustąpienia z funkcji, które nasilały się w mediach zwłaszcza podczas kolejnych pobytów papieża w szpitalu, pełnił ją aż do śmierci. W lipcu 1992 przeszedł operację w celu usunięcia guza nowotworowego na jelicie grubym[45]. Jego długoletnie zmagania z chorobą i ze starością były osobistym przykładem głoszonych na ten temat poglądów, w których podkreślał godność ludzkiego cierpienia i odnosił je do męki Chrystusa. 13 maja 1992 papież, w 11. rocznicę zamachu, ustanowił Światowy Dzień Chorego. Nagłe pogorszenie stanu zdrowia papieża rozpoczęło się 1 lutego 2005. Przez ostatnie dwa miesiące życia Jan Paweł II wiele dni spędził w szpitalu i nie udzielał się publicznie. Przeszedł grypę oraz zabieg tracheotomii, wykonany z powodu niewydolności oddechowej. W czwartek 31 marca tuż po godzinie 11, gdy Jan Paweł II udał się do swej prywatnej kaplicy, wystąpiły u niego silne dreszcze, ze wzrostem temperatury ciała do 39,6 °C. Był to początek wstrząsu septycznego połączonego z zapaścią sercowo-naczyniową. Czynnikiem wywołującym była infekcja dróg moczowych w osłabionym chorobą Parkinsona i niewydolnością oddechową organizmie. Uszanowano wolę papieża, który chciał pozostać w domu. Podczas mszy przy jego łożu, którą Jan Paweł II koncelebrował z przymkniętymi oczyma, kardynał Marian Jaworski udzielił mu sakramentu namaszczenia. 2 kwietnia, w dniu śmierci, o godzinie 7:30 rano, papież zaczął tracić przytomność, a późnym porankiem przyjął jeszcze watykańskiego sekretarza stanu kardynała Angela Sodano. Później tego samego dnia doszło do gwałtownego wzrostu temperatury. Około godziny 15:30 bardzo słabym głosem papież powiedział: Pozwólcie mi iść do domu Ojca. O godzinie 19 wszedł w stan śpiączki, a monitor wykazał postępujący zanik funkcji życiowych. Osobisty lekarz papieski Renato Buzzonetti stwierdził śmierć papieża Jana Pawła II o godzinie 21:37 czasu miejscowego

WYKONAŁA :

- Anna Jurczak VIc

Źródła :

- internet
- książka Pielgrzymki Jana Pawła II do Po